

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Asan/22/2018
Identifikačné číslo spisu: 1013201412
Dátum vydania rozhodnutia: 27.02.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Petra Príbelská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1013201412.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky s senátom zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a členov senátu JUDr. Nory Halmovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci sťažovateľa (pôvodne žalobcu): Pohotovosť, s.r.o., IČO: 35 807 598, Pribinova 25, 811 09 Bratislava, zastúpený: WERNER & Co. s.r.o., so sídlom Žitá 2/F, 851 07 Bratislava, IČO: 36 869 643, proti žalovanému: Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave, Prievozská 32, P. O. BOX 29, 827 99 Bratislava o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: SK/0283/99/2013 z 22. mája 2013, konajúc o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č.k. 5S/188/2013-82 z 30. januára 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č.k. 5S/188/2013-82 z 30. januára 2018 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č.: SK/0283/99/2013 z 22. mája 2013 a rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj č. U/0482/01/2012 z 18. februára 2013 z r u š u j e a v e c v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalobcovi p r i z n á v a právo na náhradu trov kasačného konania, ako aj na náhradu trov konania pred správnym súdom.

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „správny súd“) napadnutým rozsudkom č.k. 5S/188/2013-82 z 30. januára 2018, žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: SK/0283/99/2013 z 22. mája 2013, ako nedôvodnú zamietol v zmysle § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej aj „SSP“). O trovách konania súd rozhodol podľa § 168 SSP podľa zásady úspechu, avšak žalovanému náhradu trov konania nepriznal, nakoľko mu žiadne nevznikli.

2. Žalovaný napadnutým rozhodnutím č. SK/0283/99/2013 z 22. mája 2013 odvolaním žalobcu napadnuté rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj, č. U/0482/01/2012 z 18. februára 2013, ktorým bola žalobcovi podľa § 23 ods. 2

písm. ba/ bod 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“) uložená peňažná pokuta vo výške 15 000,- € pre porušenie § 9 ods. 7 a 8 Zákona o spotrebiteľských úveroch, zmenil tak, že za porušenie zákazov ustanovených v § 9 ods. 7 a 8 Zákona o spotrebiteľských úveroch žalobcovi podľa § 23 ods. 2 písm. ba) bod 4 Zákona o spotrebiteľských úveroch uložil peňažnú pokutu vo výške 10 000,- €.

3. Z odôvodnenia rozhodnutia správneho súdu vyplýva, že Krajský súd v Bratislave preskúmal napadnuté rozhodnutia a postup orgánov verejnej správy podľa § 194 ods. 1 a 2 SSP v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe (§ 134 ods. 1 SSP), ako aj mimo tohto rozsahu a dôvodov (§ 134 ods. 2 písm. f/, § 195 písm. c/ a d/ SSP, ku ktorým mali účastníci konania možnosť vyjadriť sa a aj sa vyjadrili, pričom všetky vyjadrenia im súd doručil), vec prejednal a po oboznámení sa s pripojeným administratívnym spisom žalovaného dňa 30.01.2018 verejne vyhlásil rozsudok, ktorým dospel k záveru, že žalobu je potrebné zamietnuť.

4. Správny súd z oboznámeného súdneho a administratívneho spisu predloženého žalovaným zistil, že dôvodom uloženia pokuty bolo, že inšpektormi SOI bola v súvislosti so šetrením podnetu spotrebiteľa č. 1175/2012 uskutočnená kontrola počas ktorej bolo preverované dodržanie povinností vyplývajúcich zo Zákona o spotrebiteľských úveroch zo strany žalobcu ako veriteľa. V danom prípade bolo zistené, že spotrebiteľ p. R. Y. uzavrel so žalobcom 6. februára 2012 Zmluvu o úvere č. 601102435 (ďalej len „Zmluva“) na sumu 330,- €, ktorá mala byť splatená v 12-tich mesačných splátkach po 49,- €. Finančné prostriedky boli v danom prípade poskytnuté na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania či podnikania. Spotrebiteľovi bola napriek jeho žiadosti zo dňa 06.02.2012, v ktorej požadoval úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania, podnikania, predložená Zmluva v zmysle § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, ktorá svojou povahou a účelom vylučovala použitie zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže sa v zmysle bodu 15. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru mala spravovať výlučne Obchodným zákonníkom. Úprava poskytnutia finančných prostriedkov bola zahrnutá do zmluvy, ktorej povaha a účel umožnili obídenie Zákona o spotrebiteľských úveroch, v Zmluve boli použité podmienky, ktoré vylúčili aplikáciu ustanovení zákona vzťahujúcich sa na spotrebiteľské úvery a ktoré ako rozhodné právo k spotrebiteľskej zmluve stanovovali Obchodný zákonník, čím bol porušený zákaz vyplývajúci z § 9 ods. 7 a 8 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Následkom tohto konania bola spotrebiteľovi predložená Zmluva, v ktorej chýbali náležitosti ako úroková sadzba spotrebiteľského úveru, RPMN, priemerná RPMN, názov a adresa príslušného kontrolného orgánu a taktiež neboli zabezpečené práva spotrebiteľa v zmysle § 13 (právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere) a § 16 (splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti) Zákona o spotrebiteľských úveroch.

5. Určenie výšky pokuty žalovaný odôvodnil nasledovne. Orgán kontroly pri ukladaní sankcie prihlíada na závažnosť, rozsah, dĺžku trvania, následky a povahu zistených nedostatkov. Porušenie zákonom stanovených zákazov spočívalo v tom, že účastník konania uzatvoril so spotrebiteľom Zmluvu, na základe ktorej mali byť finančné prostriedky poskytnuté na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania či podnikania. Zmluva svojou povahou a účelom vylučovala použitie Zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže sa v zmysle bodu 15. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru mala spravovať výlučne Obchodným zákonníkom. Z hľadiska závažnosti konania správny orgán zohľadnil jeho nebezpečnosť, ktorú vidí v skutočnosti, že neboli v plnej miere zabezpečené práva spotrebiteľa, ktoré mu poskytuje Zákon o spotrebiteľských úveroch, v dôsledku čoho došlo k znevýhodneniu predovšetkým vo vzťahu k informáciám, s ktorými je povinný veriteľ oboznámiť spotrebiteľa pred uzavretím zmluvy, vo vzťahu k náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere, k výške odplaty regulovanej všeobecne záväzným právnym predpisom ako aj ku konkrétnym právam spotrebiteľa v zmysle § 13 (právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere) a § 16 (splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti) zákona o spotrebiteľských úveroch. Správny orgán pri prehodnocovaní výšky prihlíadol z hľadiska rozsahu sankcionovaného konania na skutočnosť, že nedostatok bol zistený len v prípade jednej Zmluvy, ktorá bola subsumovaná pod úpravu Obchodného zákonníka, čo malo za následok zhoršenie postavenia spotrebiteľa v porovnaní so zvýšenou právnou ochranou zabezpečenou právnym režimom zákona o spotrebiteľských úveroch. Vzhľadom na dĺžku

trvania protiprávneho stavu je potrebné poukázať na skutočnosť, že v čase kontroly SOI vykonanej 22. novembra 2012 bolo zistené, že k porušeniu zákonných zákazov došlo iba pri uzatváraní tejto Zmluvy.

6. Z hľadiska následkov spôsobených porušením predmetných zákonných zákazov bola zohľadnená nevýhodnosť podmienok Zmluvy uzatvorenej so spotrebiteľom, ktorú účastník konania považoval za zmluvu o úvere uzatvorenú podľa Obchodného zákonníka, v porovnaní s prípadom, ak by zmluva podliehala ochrane noriem spotrebiteľského práva. Správny orgán v napadnutom rozhodnutí poukázal na skutočnosť, že RPMN orgánom dozoru modelovo vypočítaná v zmysle prílohy Zákona o spotrebiteľských úveroch, by v prípade predmetného úveru predstavovala na mesačnej báze výšku 267,49 %, pričom podľa zverejnených súhrnných informácií o údajoch novoposkytnutých spotrebiteľských úverov veriteľmi za 3. štvrt'rok 2011 priemerná RPMN pre obdobný spotrebiteľský úver a zmluvnú splatnosť predstavovala hodnotu 42,84%. Zvýšená ochrana práv spotrebiteľa pri poskytovaní spotrebiteľských úverov je premietnutá aj v regulácii výšky odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru v zmysle § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. V Zmluve bola odplata za úver vo výške 300,- € poskytnutý na obdobie 12 mesiacov stanovená vo výške 288,- €, čo predstavuje odplatu vo výške 96% p.a. Správny orgán zohľadnil nevymáhanie splácania predmetného úveru zo strany účastníka konania, a to ani viac ako 10 mesiacov po splatnosti prvej splátky, ako okolnosť poľahčujúceho charakteru. Dôležitosť identifikovaných chýbajúcich náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podčiarkuje aj ochrana poskytnutá zo strany zákonodarcu, ktorý v prípade absencie uvedených náležitostí zbavuje úver poplatkov aj samotného úroku. Pri určovaní výšky správny orgán vzal do úvahy to, že účel právnych predpisov poskytujúcich spotrebiteľom, záujemcom o úver, právo na informácie a istotu pri uzatváraní zmluvných vzťahov týkajúcich sa poskytnutia spotrebiteľského úveru, nebol z dôvodu porušenia povinnosti splnený. Od účastníka konania vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkané služby, je pritom možné očakávať, že koná profesionálne so znalosťou ponúkaných služieb a v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z relevantných predpisov, čo zodpovedá poctivému prístupu v podnikaní.

7. Z hľadiska následkov konania správny orgán poukázal na skutočnosť, že neuvedenie všetkých zákonom požadovaných údajov neumožňuje spotrebiteľom riadne zoznámenie sa s ponukou úveru, ako aj nezabezpečuje právnu istotu v otázke podmienok spotrebiteľského úveru, nákladoch a záväzkoch. Nesplnením vyššie uvedených zákazov vzťahujúcich sa na štádium dojednávania zmluvy o spotrebiteľskom úvere nebol naplnený účel sledovaný zákonom o spotrebiteľských úveroch, ktorým je regulácia vzťahov medzi veriteľom a spotrebiteľom tak, aby bola zabezpečená dostatočná ochrana spotrebiteľa pri ponuke a poskytovaní spotrebiteľského úveru. Správny orgán mal za to, že pokuta uložená vo výške vyplývajúcej z výroku tohto rozhodnutia je s prihliadnutím na zákonom stanovené medze a hľadiská pokutou primeranou a zároveň pokutou zodpovedajúcou zistenému protiprávneému stavu, jeho závažnosti, rozsahu, dĺžke, následkom a povahe.

8. Správny súd sa zaoberal námietkami žalobcu týkajúcimi sa nedostatku výroku a odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, ako aj námietkami žalobcu ohľadne neprávneho právneho posúdenia správnym deliktom sankcionovaného skutku, pričom dospel k záveru, že im nemožno prisvedčiť.

9. V časti namietaného nedostatku výroku napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, bol správny súd toho názoru, že správne orgány vo svojich rozhodnutiach dostatočne vymedzili skutok, ktorým sa mal žalobca dopustiť správneho deliktu. Rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu obsahuje vo výroku skutkovú vetu, ktorá podľa názoru súdu dostatočne identifikuje a individualizuje sankcionovaný skutok tak, aby nebol zameniteľný s iným skutkom. Prvostupňový správny orgán v skutkovej vete uvádza kedy a akým spôsobom mali byť žalobcom porušené konkrétne povinnosti, resp. zákazy, ustanovené zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Nehrozí preto, že by žalobca mohol byť v budúcnosti žalovaným správnym orgánom za sankcionovaný skutok opakovane postihnutý. Nehrozí tiež, že by takto formulovaný výrok napadnutého rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu bol pre nadriadený správny orgán alebo pre žalobcu nezrozumiteľný a z tohto dôvodu následne nepreskúmateľný a nevykonateľný. Na uvedenom

nemení nič ani skutočnosť, že výrok napadnutého rozhodnutia skutkovú vetu neobsahuje, keďže je zrejmé, že žalovaný správny orgán ním zmenil iba tú časť výroku rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta za sankcionovaný správny delikt.

10. Pokiaľ sa odôvodnenia napadnutého rozhodnutia týka, mal súd za to, že žalovaný správny orgán dostatočne v rámci revízie rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu odôvodnil, prečo žalobcovi ponižil, uložil sankciu, ktorú mu už prvostupňový správny orgán uložil pri dolnej hranici sadzby ustanovenej pre sankcionovaný správny delikt, keď uviedol, že tak urobil s prihliadnutím na rozsah sankcionované konania, ktoré bolo zistené iba v jednom prípade. Je pritom nepochybné, aj keď to žalovaný správny orgán v odôvodnení napadnutého rozhodnutia výslovne neuvádza, že túto okolnosť považoval za okolnosť podmieňujúcu použitie nižšej sadzby za sankcionovaný správny delikt. Žalovaný správny orgán ďalej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uvádza, že pri rozhodovaní o výške sankcie prihliadol aj na následok sankcionovaného deliktu, ktorým bolo ohrozenie práv spotrebiteľa, ktorému hrozilo, že bude v rozpore so zákonom povinný platiť zjavne neprimeranú odplatu. Spotrebiteľ by za rok splácania poskytnutého úveru zaplatil žalobcovi odplatu, ktorej výška bez 12,- € zodpovedala výške úverovej čiastky. Súd sa pritom nestotožňuje s argumentáciou žalobcu, že ide iba o akýsi hypotetický následok, ktorý v skutočnosti nenastal, pretože sa predmetný úver stal ex lege bezúročným, teda, že žalobcovi porušením zákazov ustanovených zákonom vlastne dobrodíl. Súd poukazuje na skutočnosť, že v tomto prípade nastal následok už prostým ohrozením práv spotrebiteľa, pričom poruchový následok spočívajúci v tom, že by spotrebiteľ na základe sankcionovaného správneho deliktu následne neprimeranú odplatu aj skutočne žalobcovi zaplatil, by sa mu pričítal k tiaži ako okolnosť podmieňujúca použitie vyššej sadzby pokuty za sankcionovaný správny delikt. Aj keď je určite možné vytknúť žalovanému správnenému orgánu menšiu precíznosť pri odôvodňovaní určitých čiastkových otázok, ako je tomu napríklad pri otázke závažnosti sankcionovaného správneho deliktu, súd nepovažuje túto vadu za tak závažnú, aby mala za následok svojvoľnosť napadnutého rozhodnutia, prípadne zásah do práv žalobcu, ako účastníka správneho konania.

11. Súd nevzhliadol ako dôvodnú žalobcovu námietku nesprávneho právneho posúdenia preskúmvanej veci a mal za to, že žalovaný správny orgán túto vec správne právne posúdil, keď relevantné zákonné ustanovenia, ktoré vyložil správne a v súlade so zásadami elementárnej logiky, následne aplikoval na dostatočne zistený skutkový stav. Nemožno prisvedčiť žalobcovi, že pojem „rozhodné právo“ je možné v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch vykladať iba z hľadiska medzinárodného práva súkromného. Ak zákon v tomto prípade používa pojem „rozhodné právo“ ide o pojem autonómny, ktorý je potrebné interpretovať v súlade so zmyslom a účelom zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorým je ochrana spotrebiteľa pred tým, aby bol zmenou právnej úpravy znevýhodnený vo svojom postavení dlžníka.

12. K námietkam žalobcu, ktoré sa týkajú nesprávneho právneho posúdenia veci žalovaným správny súd udáva, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s vyjadrením žalovaného zo dňa 10. novembra 2017 v ktorom uvádza, že žalovaný uvádza, že dojednanie o voľbe Obchodného zákonníka núti spotrebiteľa podriadiť jeho vzťah s veriteľom ustanoveniam zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, vylučujúc tak použitie ustanovení OZ o neprijateľných zmluvných podmienkach a ďalších ustanovení upravujúcich spotrebiteľské právne vzťahy. Niet žiadneho dôvodu na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom, prečo podriadiť spotrebiteľský právny vzťah výlučne Obchodnému zákonníku, a to i s poukazom na ust. „§ 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka účinného od 1. januára 2008 „Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné...“, pričom toto ustanovenie bolo následne novelou - zákonom č. 102/2014 Z.z. s účinnosťou od 1. apríla 2015 precizované o tretiu vetu, v zmysle ktorej „Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.“

13. Z odôvodnenia doplnenia ustanovenia § 52 ods. 2 OZ, ktoré bolo vykonané formou návrhu výboru

NR SR vyplýva, že zákonodarca má bezpochyby za to, že na všetky spotrebiteľské záväzky, a teda aj na spotrebiteľské záväzky, ktoré sú svojou povahou tzv. absolútnym obchodom sa má prednostne použiť právny režim Občianskeho zákonníka, a nie Obchodného zákonníka...Na druhej strane však bez pochyby, a to aj s účinkami retrospektívnymi, platí a musí platiť, že právny režim záväzku, ktorého účastníkom je spotrebiteľ, a ktorý má svoj základ v Obchodnom zákonníku sa riadi výhradne právnym režimom Občianskeho zákonníka.

14. Cieľom tohto ustanovenia bolo len deklaratórne potvrdiť správnosť aj predtým platného výkladu, podľa ktorého mali normy Občianskeho zákonníka vždy výkladovú prednosť pred normami Obchodného zákonníka, a to práve podľa ustanovenia § 52 ods. 2 prvá veta OZ [pozn. autora t.j. podľa úpravy účinnej už od 01.01.2008].

15. V zmysle ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného od 1. apríla 2004 „Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva[resp. v znení novely účinnej od 1. marca 2010 ktoré mu priznávajú tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa], alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

16. Čl. 22 ods. 3 Smernice č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS znie nasledovne: „Členské štáty ďalej zabezpečia, aby sa ustanovenia, ktoré prijímú na vykonávanie tejto smernice, nedali obísť osobitnou formuláciou zmlúv, a najmä tým, že sa čerpanie finančných prostriedkov alebo zmluvy o úvere, ktoré patria do rozsahu pôsobnosti tejto smernice, zahrnú do zmlúv o úvere, ktorých povaha alebo účel by umožnili vyhnúť sa jej uplatňovaniu. “

17. Na základe uvedeného a citovaného má súd za to, že žalobcovo konanie bolo možné a muselo sa podradiť pod ustanovenie § 9 ods. 7 zákona o spotrebiteľských úveroch a námietka nesprávneho právneho posúdenia je nedôvodná.

18. Žalobcovi bola napadnutým prvostupňovým rozhodnutím uložená pokuta vo výške 15 000,- €, zmenená druhostupňovým rozhodnutím na 10 000,- €, čo je v dolnej hranici zákonného rozpätia, žalovaný riadne zdôvodnil svoju úvahu, na základe ktorej dospel k stanovenej výške pokuty, napadnuté rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, ich závery zodpovedajú zásadám logického myslenia a podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom. Na podklade uvedeného dospel správny súd k tomu záveru, že v tejto veci nezistil dôvod na využitie moderačného oprávnenia a preto pokutu neznížil.

II.

19. Proti rozsudku správneho súdu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. f/ a g/ SSP a navrhol, aby kasačný súd zmenil rozsudok správneho súdu tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie, alternatívne aby kasačný súd zrušil rozsudok správneho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, zároveň si voči žalovanému uplatnil trovy kasačného konania vrátane trov právneho zastúpenia.

20. Správny súd podľa sťažovateľa porušil zákon tým, že sa nezákonne odmietol vysporiadať s námietkou žalobcu, ktorú predniesol na pojednávaní 23. januára 2018, že žalovaný pochybil aj v tom, že uložil pokutu za porušenie dvoch rôznych právnych povinností, t.j. podľa § 9 ods. 7 aj ods. 8 zákona o spotrebiteľských úveroch a opomenul v prípade pokuty za porušenie dvoch rôznych povinností jedným skutkom aplikovať absorpčnú zásadu a uložiť pokutu iba za porušenie závažnejšie a preto rozhodnutie trpí nepreskúmateľnosťou pre nedostatok dôvodov. V súvislosti s nepoužitím absorpčnej zásady poukázal na rozsudok najvyššieho súdu 5Sžf/85/2011 ako aj podľa sťažovateľa skutkovo a právne veľmi podobnú vec žalobcu a žalovaného 7Sžo/190/2015.

21. Sťažovateľ mal za to, že nepredložil dlžníkovi zmluvu, ktorej účelom je obchádzanie ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch a vôbec neexistuje zrejmosť takéhoto činu a je zřejmé, že dlžník je v

zmluve o úvere identifikovaný ako spotrebiteľ. Správny súd nesprávne aplikoval vo veci ust. § 9 ods. 7 zákona o spotrebiteľských úveroch, keď správne mal, ak vôbec, právne posúdiť vec podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch.

22. S výkladom pojmu „rozhodné právo“, ktorý uviedol správny súd sa sťažovateľ nestotožnil, tento právny názor je podľa sťažovateľa arbitrárny a ničím neodôvodnený a má za to, že rozhodné právo je výlučne inštitútom medzinárodného práva. Ust. § 9 ods. 7 zákona o spotrebiteľských úveroch má národný charakter, nakoľko sa vzťahuje k slovenskému právnemu poriadku, na druhej strane ust. § 9 ods. 8 zákona o spotrebiteľských úveroch má nadnárodný charakter, keď sa týka voľby iného, ako slovenského práva a vzťah týchto ustanovení je navzájom vylučujúci. Teda buď existuje obchádzanie národného zákona alebo voľba iného ako slovenského práva, teda správny orgán nemohol rozhodnúť o uložení správneho deliktu za porušenie oboch ustanovení.

23. Sťažovateľ nesúhlasil so záverom správneho súdu spočívajúcim v iba čiastočnej zmene výroku rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa, pretože tento záver nijako z výroku rozhodnutia žalovaného nevyplýva, podľa judikatúry, nedostatok výroku rozhodnutia správneho orgánu nemožno reparať jeho odôvodnením.

24. Ďalej sťažovateľ namietal nedostatočné odôvodnenie výšky uloženej pokuty, niet podľa neho sporu medzi ním a správnym súdom, že žalovaný sa v žalobe napadnutom rozhodnutí dôsledne nezaoberal všetkými zákonnými kritériami pre uloženie pokuty. V napadnutom rozhodnutí sa žalovaný nezaoberal hľadiskom povahy zistených nedostatkov a ani tým, prečo toto kritérium nebral do úvahy. Správny súd sa touto námietkou vôbec v odôvodnení rozsudku nevysporiadal, a teda je rozsudok v tejto časti nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov.

25. Záverom sťažovateľ uviedol, že sa správny súd zjavne v zhode so žalovaným uspokojil so skutočnosťou, že pokuta je uložená v dolnej hranici zákonného rozpätia a zvyšok doplnil len svojím všeobecným konštatovaním a argumentačne rezignoval na skutočnosti tvrdené žalobcom, a ak aj s nimi nesúhlasil, neuviedol to v rozsudku a zaťažil ho vadou nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov.

III.

26. Vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti žalovaný navrhol aby kasačný súd kasačnú sťažnosť zamietol a nepriznal žalobcovi náhradu trov konania.

27. K námietke týkajúcej sa neuplatnenia absorpčnej zásady uviedol žalovaný, že spočíva v tom, že páchatel sa potrestá a trest sa mu uloží za trestný čin najprísnejšie trestný, teda podľa toho ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný, avšak zákon o spotrebiteľských úveroch nijakým spôsobom nerozlišuje a nešpecifikuje, ktoré z porušení § 9 je závažnejšie, a ktoré je treba chápať ako menej závažné, nakoľko § 23 cit. zákona určuje totožné limity pre uloženie pokuty. Skutočnosť, že sa správny súd nevysporiadal nad rámec žaloby s argumentáciou sťažovateľa nerobí rozsudok správneho súdu automaticky arbitrárnym a podľa žalovaného táto námietka nebola pre rozhodnutie relevantná ani významná. V súvislosti s neuplatňovaním analógie trestnoprávných inštitútov, odkázal žalovaný na rozsudok najvyššieho súdu sp.zn. 3Sžo/39/2014 z 1. júla 2015.

28. Pokiaľ sa sťažovateľom uvedených rozsudkov najvyššieho súdu sp.zn. 5Sžf/85/2011 a 7Sžo/190/2015 týka, žalovaný mal za to, že sa nejedná o skutkovo a ani právne podobné veci, preto sú uvedené rozsudky na predmetný prípad neaplikovateľné.

29. Ďalej žalovaný uviedol, že nesúhlasí s tvrdeniami sťažovateľa, že spotrebiteľ musel byť presvedčený, že zmluva bude podliehať zákonu o spotrebiteľských úveroch, predsa totiž v predmetnej zmluve sťažovateľ použil zmluvné podmienky, ktorých zrejším cieľom bolo zbaviť spotrebiteľa práv, ktoré mu priznával zákon o spotrebiteľských úveroch. Rovnako nesúhlasil ani s vnímaním pojmu rozhodné právo tak, ako to v kasačnej sťažnosti prezentoval sťažovateľ.

30. Záverom žalovaný uviedol, že výšku uloženej pokuty považuje za primeranú a náležite odôvodnenú a nestotožňuje sa ani s názorom sťažovateľa ohľadne nešpecifikácie jednotlivých kritérií pre určenie výšky uloženej pokuty, nakoľko je zrejmé z odôvodnenia výšky uloženej pokuty, ktoré kritériá boli pri určovaní výšky uloženej pokuty zohľadnené.

IV.

31. Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) postupom podľa § 492 ods. 1 SSP preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná, preto napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 462 ods. 2 SSP zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného vo veci samej zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 455 SSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia 27. február 2020 bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu (§ 137 ods. 2 SSP).

32. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti je rozsudok č.k. 5S/188/2013-82 z 30. januára 2018, ktorým správny súd žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: SK/0283/99/2013 z 22. mája 2013, ako nedôvodnú postupom podľa § 190 SSP zamietol.

33. Podľa § 2 ods. 1, 2 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

34. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

35. Podľa § 438 ods. 1 SSP kasačnou sťažnosťou možno napadnúť právoplatné rozhodnutie krajského súdu.

36. Podľa § 454 SSP na rozhodnutie kasačného súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

37. Podľa § 462 ods. 1 SSP ak kasačný súd dospeje k záveru, že napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy nie je v súlade so zákonom, a krajský súd žalobu zamietol, môže rozhodnutie krajského súdu zmeniť tak, že zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vec mu vráti na ďalšie konanie.

38. Podľa § 194 ods. 1 SSP správnym trestaním sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie orgánov verejnej správy o priestupku, správnom delikte alebo o sankcii za iné podobné protiprávne konanie.

39. Podľa § 1 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia Zmluvy spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

40. Podľa § 2 písm. d/ Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia Zmluvy zmluvou o spotrebiteľskom úvere sa rozumie zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť

spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

41. Podľa § 9 ods. 2 písm. i/, j/, t/, w/, x/ a y/ Zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia Zmluvy zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,

w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,

x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,

y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtýrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtýrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtýrok.

42. Podľa § 9 ods. 7 Zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia Zmluvy veriteľovi alebo finančnému agentovi sa zakazuje predkladať spotrebiteľovi návrhy zmlúv, ktorých zrejším účelom je obchádzanie ustanovení tohto zákona; za takéto konanie sa považuje aj to, že sa čerpanie finančných prostriedkov alebo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zahrnú do zmlúv o úvere, ktorých povaha alebo účel by umožnili vyhnúť sa uplatňovaniu tohto zákona. Ak veriteľ využil omyl spotrebiteľa a použil zmluvné podmienky, ktorými vylúčil aplikáciu ustanovení vzťahujúcich sa na spotrebiteľské úvery, považuje sa zmluva za zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ak veriteľ nepreukáže, že nemal úmysel obísť tento zákon.

43. Podľa § 9 ods. 8 Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia Zmluvy veriteľ alebo finančný agent nesmie ponúkať spotrebiteľovi výber rozhodného práva k zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorého zrejším cieľom je zbaviť spotrebiteľa práv, ktoré mu priznáva tento zákon.

44. Podľa § 11 ods. 1 písm. a) Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia Zmluvy poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1.

45. Podľa § 20 ods. 1 prvá veta Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia Zmluvy Národná banka Slovenska vedie register veriteľov poskytujúcich spotrebiteľské úvery (ďalej len „register veriteľov“).

46. Podľa § 23 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia Zmluvy kontrolu dodržiavania povinností ustanovených týmto zákonom vykonáva Slovenská obchodná inšpekcia, 34) ak osobitný zákon neustanovuje inak; 35) toto ustanovenie sa nevzťahuje na vedenie registra veriteľov.

47. Podľa § 23 ods. 2 písm. ba) bod 4 Zákona o spotrebiteľských úveroch kontrolu ak orgán kontroly podľa odseku 1 zistí nedostatky v činnosti veriteľa alebo finančného agenta spočívajúce v nedodržiavaní alebo v obchádzaní ustanovení tohto zákona, je oprávnený podľa závažnosti, rozsahu, dĺžky trvania, následkov a povahy zistených nedostatkov veriteľovi alebo finančnému agentovi uložiť pokutu do 70 000 eur a pri opakovanom alebo závažnom nedostatku až do výšky 140 000,- € veriteľovi alebo finančnému agentovi, ak poruší povinnosti ustanovené v § 9 a 10.

48. Podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia Zmluvy ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.

49. Podľa § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia Zmluvy právne vzťahy uvedené v odseku 1 sa spravujú ustanoveniami tohto zákona. Ak niektoré otázky nemožno riešiť podľa týchto ustanovení, riešia sa podľa predpisov občianskeho práva. Ak ich nemožno riešiť ani podľa týchto predpisov, posúdia sa podľa obchodných zvyklostí, a ak ich niet, podľa zásad, na ktorých spočíva tento zákon.

50. Podľa § 261 ods. 6 písm. d/ Obchodného zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia Zmluvy touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy zo zmluvy o predaji podniku alebo jeho častí (§ 476), zmluvy o úvere (§ 497), zmluvy o kontrolnej činnosti (§ 591), zasielateľskej zmluvy (§ 601), zmluvy o prevádzke dopravného prostriedku (§ 638), zmluvy o tichom spoločenstve (§ 673), zmluvy o otvorení akreditívu (§ 682), zmluvy o inkase (§ 692), zmluvy o bankovom uložení vecí (§ 700), zmluvy o bežnom účte (§ 708) a zmluvy o vkladovom účte (§ 716).

51. Podľa § 497 Obchodného zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia Zmluvy zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

52. Podľa § 3 ods. 1 Správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

53. Podľa § 46 ods. 1 Správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí a musí obsahovať predpísané náležitosti.

54. Podľa § 47 ods. 1 a 2 Správneho poriadku rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu. Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

55. Podľa § 59 ods. 1 a 2 Správneho poriadku odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu; ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené vady odstráni. Ak sú pre to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.

56. Sťažovateľ namietal, že správny súd porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, ktoré spočíva v nesprávnom právnom posúdení aplikácie § 9 ods. 7 a 8 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere. Po oboznámení sa s administratívnym spisom a napadnutým rozhodnutím, vyhodnotil kasačný súd predmetný kasačný bod ako najdôležitejší pre posúdenie veci v kasačnom konaní.

57. Kasačný súd má za to, že správny súd sa mýli, pokiaľ v bode 63. odôvodnenia rozhodnutia dospel k záveru, že žalobcovi nemožno prisvedčiť, že pojem rozhodné právo je možné v zmysle ust. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch vykladať iba z hľadiska medzinárodného práva súkromného a ak zákon v tomto prípade používa pojem rozhodné právo, ide o pojem autonómny, ktorý je potrebné interpretovať v súlade so zmyslom a účelom zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorým je ochrana spotrebiteľa pred tým, aby bol zmenou právnej úpravy znevýhodnený vo svojom postavení dlžníka.

58. Krajský súd sa nedostatočne a nesprávne vysporiadal s vyššie uvedenou námietkou žalobcu a kasačnému súdu nie je zrejmé akými úvahami dospel správny súd k takémuto záveru. Sťažovateľ správne v kasačnej sťažnosti uviedol, že terminologická jednotnosť právneho poriadku neumožňuje, aby ten istý pojem, bol v rámci toho istého právneho poriadku používaný rôznym spôsobom. Pojem rozhodné právo je používaný vo význame podľa medzinárodného práva, a to platí aj v oblasti spotrebiteľského práva. Zároveň, o to viac v tomto prípade, je treba sťažovateľovi dať za pravdu, že z dôvodovej správy k zákonu o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že ustanovením § 9 ods. 8 zákona sa transponuje do národného ustanovenia zákona čl. 22 ods. 4 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v znení korigenda k smernici Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS a podľa tabuľky zhody uvedenej smernice s ustanoveniami všetkých všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré smernicu preberajú, pričom ide o zhodu smernice so zákonom o spotrebiteľských úveroch, predstavuje ust. § 9 ods. 8 zákona práve transpozíciu čl. 22 smernice. (Podrobne rozvedené v tabuľke zhody na str. 30).

59. Za potrebné v súvislosti s vyššie uvedeným považuje kasačný súd analyzovať aj vzájomný vzťah oboch ustanovení, kedy kasačný súd dospel k záveru, že v tomto prípade nebolo možné uložiť pokutu za porušenie oboch ustanovení zákona a to z dôvodu, že § 9 ods. 8 zákona vylučuje voľbu iného ako slovenského zákona, zatiaľ čo § 9 ods. 7 zákona zamedzuje obchádzaniu ustanovení tohto zákona - teda vnútroštátnej právnej úpravy. Keďže zmluva bola uzavretá na území Slovenskej republiky, zmluvné strany sú slovenskými osobami a na území Slovenskej republiky aj mala byť plnená, neprichádza pri ukladaní sankcie aplikovanie § 9 ods. 8 zákona do úvahy.

60. Procesná teória rozumie nesprávnym právnym posúdením pochybenie súdu spočívajúce v tom, že na zistený skutkový stav neaplikoval príslušnú právnu normu, aplikoval nesprávnu právnu normu, aplikoval správnu právnu normu, ale jej obsah interpretoval nesprávne, alebo interpretoval správne právnu normu, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval.

61. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je potom omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, ako mal správne použiť, alebo aplikoval síce správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil.

62. Kasačný súd vzhľadom na dôvody kasačnej sťažnosti uplatnenej sťažovateľom uvádza, že sa nestotožňuje s právnym posúdením obsiahnutým v napadnutom rozsudku.

63. V preskúmvanej veci tak kasačný súd dospel k záveru, že v predmetnej veci neboli právne závery žalovaného, a tým ani aplikácia zvolených ustanovení správna. Žalovaný nepostupoval a nerozhodol zákonne, keď zmenil prvostupňové rozhodnutie napadnuté odvolaním sťažovateľa.

64. Rovnako pochybil správny súd, ak považoval napadnuté rozhodnutie žalovaného za súladné so zákonom a žalobu zamietol miesto toho, aby rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

65. Kasačný súd tak dospel k záveru odlišnému ako formuloval v napadnutom rozhodnutí správny súd, pretože úsudok správnych orgánov v danej veci nepovažuje za správny.

66. Z uvedených dôvodov kasačný súd vyhodnotil námietku sťažovateľa o nesprávnom právnom posúdení spočívajúcom v aplikácii nesprávneho ustanovenia v kasačnej sťažnosti za dôvodnú a relevantnú na vyhovie kasačnej sťažnosti. Vzhľadom na dôvodnosť uvedenej námietky a jej spôsobilosť spochybniť správnosť napadnutého rozhodnutia správneho súdu sa kasačný súd ostatným námietkam uvedeným v kasačnej sťažnosti nevenoval.

67. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností a po vyhodnotení námietok sťažovateľa rozhodol kasačný súd tak, že rozsudok správneho súdu podľa § 462 ods. 2 SSP zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

68. V ďalšom konaní bude povinnosťou žalovaného postupovať vo vyššie načrtnutej línii, prejednať vec v medziach podaného odvolania, následne sa dôsledne vysporiadať so všetkými námietkami žalobcu, a to aj vrátane námietok uvedených v kasačnej sťažnosti, znovu vo veci rozhodnúť a svoje rozhodnutie aj riadne a presvedčivo odôvodniť.

69. O náhrade trov konania na správnom súde a náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní mal úspech, ich náhradu priznal (§ 467 ods. 1 a 2 SSP a analogicky podľa § 167 ods. 1 SSP). V zmysle ustanovenia § 467 ods. 1 a 2 SSP a analogicky podľa § 175 ods. 2 SSP o výške náhrady trov konania rozhodne správny súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

70. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 147 ods. 2 v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.